

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Jany Serbovej v trestnej veci proti obžalovanému **K. Š. a spol.**, pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 2. decembra 2010 v Bratislave odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku, pracoviska v Banskej Bystrici z 1. apríla 2009, sp. zn. BB-4 T 33/2008, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky **s a z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Na obvinených K. Š., L. F. a Ing. R. M. bola 4. decembra 2008 na Špeciálnom súde v Pezinku podaná obžaloba u obvineného K. Š. v skutku A/ obžaloby za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., u obvineného L. F. v skutku B/ obžaloby za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a u obvineného Ing. R. M. v skutku C/ obžaloby za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., ako účastníctva vo forme pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

A/ obvinený v bode 1/ K. Š.

dňa 19. mája 2007 v dopoludňajších hodinách ako deklarant dovozu látky na posteľné prádlo v hodnote 595 924 Sk počas colného konania č. 0566410701141 na pobočke Colného

úradu K. na ul. Ž. poskytol v priestoroch uvedenej pobočky Colného úradu službukonajúcemu colníkovi L. F. úplatok vo výške 10 000 Sk za to, aby tento v rámci colného konania urýchlil prepustenie deklarovaného tovaru do režimu voľného obehu bez predloženého osvedčenia o pôvode tovaru, ktoré deklarant v tom čase nemal,

B/ obvinený v bode 2/ L. F.

dňa 19. mája 2007 v dopoludňajších hodinách ako colník Colného úradu K. služobne zaradený na pobočke Colného úradu K., ul. Ž., počas výkonu služby v priebehu realizácie colného konania č. 0566410701141 prijal od K. Š. deklaranta dovozu látky na posteľné prádlo v hodnote 595 924 Sk úplatok vo výške 10 000 Sk za to, že urýchli prepustenie deklarovaného tovaru do režimu voľného obehu bez osvedčenia o pôvode tovaru, ktoré deklarant v tom čase nemal, čím takto konal v rozpore s Nariadením generálneho riaditeľa CR SR č. 66/2005 odsekmi 15 a 16, tretieho oddielu, 2 dielu o prepúšťaní vybraných textilných výrobkov a obuvi do colného režimu voľný obeh pri tovare obchodného charakteru ako aj v rozpore s § 44 ods. 3 písm. a/, f/, g/, h/, ods. 6 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov v znení neskorších zmien a doplnkov,

C/ obvinený v bode 3/ Ing. R. M.

v období od 16. mája 2007 do 19. mája 2007 ako hlavný colný referent Colného úradu K., služobne zaradený na pobočke Colného úradu K. osobne aj telefonicky pomáhal K. Š., deklarantovi dovozu látky na posteľné prádlo počas colného konania č. 0566410701141 vedeného na pobočke Colného úradu K. tak, že v prípade problémov mu prisľúbil pomoc pri uvedenom dovoze a po zistení, že deklarantovi chýbalo osvedčenie o pôvode tovaru viackrát komunikoval so službukonajúcim colníkom L. F., ako vzniknutý problém riešiť a po informácií od K. Š. o možnosti poskytnutia úplatku vo výške 10 000 Sk pre L. F. za prepustenie tovaru bez osvedčenia o pôvode tovaru ho utvrdil v predsavzatí poskytnutia úplatku, čo aj následne urobil.

Špeciálny súd v Pezinku, pracovisko v Banskej Bystrici, rozsudkom z 1. apríla 2009 sp. zn. BB-4 T 33/2008 podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby všetkých obžalovaných pre skutky uvedené pod bodmi A/, B/, C/ obžaloby kvalifikované ako prečin podplácania v bode A/ u obžalovaného K. Š., taký istý prečin vo forme pomoci v bode B/

u obžalovaného Ing. R. M. a ako zločin prijímania úplatku v bode C/ u obžalovaného L. F., pokiaľ bol žalovaný, že mal prijať úplatok vo výške 10 000 Sk od obžalovaného K. Š..

V tej časti skutku v bode C/ obžaloby týkajúceho sa obžalovaného L. F., v ktorej bol žalovaný za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. spočívajúcom v tom, že obžalovaný L. F. dňa 19. mája 2007 ako colník, počas výkonu služby na pobočke Colného úradu v K., v priebehu realizácie uvedeného colného konania prepustil do režimu voľného obehu tovar deklarovaný K. Š. bez osvedčenia o pôvode tovaru, ktoré v tom čase, bol obžalovaný L. F. oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por., keď súd ustálil, že táto časť skutku sa stala, ale nebolo preukázané, že by obžalovaný konal v úmysle inému spôsobiť škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Preto súd uzavrel, že nejde o trestný čin, ale konanie obžalovaného L. F., v tejto časti, by mohlo byť posúdené ako disciplinárne previnenie, avšak postúpenie veci príslušnému orgánu na prejednanie podľa § 280 ods. 2 Tr. por. neprichádzalo do úvahy, vzhľadom na už prebiehajúce disciplinárne konanie v tejto veci na Colnom riaditeľstve v Bratislave.

K oslobodeniu obžalovaných spod obžaloby pre trestné činy korupcie došlo v dôsledku toho, že prvostupňový súd nemal žiadny relevantný, zákonným spôsobom vykonaný, dôkaz svedčiaci o tom, že by obžalovaný K. Š. úplatok obžalovanému L. F. poskytol a ten že by úplatok prijal a že by obžalovaný Ing. R. M. utvrdzoval obžalovaného K. Š. v tom, aby úplatok poskytol. Výpovede obvinených a svedkov to nepotvrdovali a ani iné dôkazy.

Pokiaľ prokurátor navrhol vykonať dôkaz prehratím zvukových záznamov a prečítaním prepisov týchto záznamov z odpočúvaní telefonických hovorov, prvostupňový súd odmietol vykonať taký dôkaz ako nezákonný s poukazom na to, že súhlas na odpočúvanie vydaný Krajským súdom v Košiciach podľa § 4 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, nebol náležité odôvodnený, je len všeobecný, bez uvedenia na základe čoho a akého dôkazu, resp. akých konkrétnych skutočností bol vydaný, a teda nebol vydaný v súlade s článkom 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, s článkom 13 Listiny základných práv a slobôd a s článkom 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom poukázal v tej súvislosti na nálezy Ústavného súdu Slovenskej

republiky I. ÚS 274/05, I. ÚS 117/07 a III. ÚS 80/08.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku a vo vzťahu k všetkým obžalovaným.

Podstata odôvodnenia tohto odvolania spočíva v tom, že prokurátor považuje dôkazy získané v predsúdnom konaní za zákonné s argumentáciou, že o použití informačno-technických prostriedkov rozhodol legitímny orgán – sudca a vzhľadom na charakter a druh dokazovanej trestnej činnosti sú takto získané dôkazy neopakovateľné. Tým, že nebolo umožnené na hlavnom pojednávaní tieto dôkazy vykonať a týmito dôkazmi usvedčiť obžalovaných zo žalovaných skutkov, došlo k podstatnej chybe konania, lebo boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a zároveň vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutého rozsudku, na ktorých objasnenie treba vykonať ďalšie dôkazy.

Preto prokurátor považuje napadnutý rozsudok za predčasne vydaný a nesprávny a navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. trestnú vec obžalovaných K. Š. a spol. vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Prokurátor v odvolaní v podstate zhrnul dôkazy, ktoré vo veci v súlade so zákonom vykonal prvostupňový súd. Tieto dôkazy však nepreukazujú vinu žiadneho z obžalovaných podľa obžaloby. Nanajvýš možno vziať za preukázané len to, že obžalovaný L. F. v rozpore s predpismi uvedenými v skutkovej vete obžaloby prepustil do voľného obehu tovar deklarovaný obžalovaným K. Š. bez osvedčenia o pôvode tovaru. Z dôkazov, ktoré mal prvostupňový súd k dispozícii takýto záver vyplýva a osvojil si ho aj najvyšší súd, rovnako ako záver o možnosti posúdenia tejto časti skutku ako disciplinárneho previnenia, avšak z dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku v nemožnosti postúpenia predmetnej veci vo

vzt'ahu k tomuto obžalovanému na disciplinárne konanie.

Preukázať sa však nepodarilo, či prepustenie tovaru bolo za úplatu. Žiaden z obžalovaných pred súdom a v rámci zákonne vykonaných dôkazov vlastne ani v prípravnom konaní neusvedčoval ďalších obžalovaných. Obžalovaný L. F. popieral, že by vôbec nejaké peniaze prevzal od obžalovaného K. Š.. Popieral to aj obžalovaný K. Š. a neusvedčoval ani obžalovaného Ing. R. M., že by ho tento utvrdzoval v tom, aby poskytol L. F. ako úplatok sumu 10 000 Sk a obžalovaný Ing. R. M. tiež popieral, že by utvrdzoval obžalovaného K. Š., aby úplatok poskytol.

Nebola zaistená žiadna peňažná čiastka, ktorá by mala byť použitá a odovzdaná obžalovanému L. F. ako úplatok. Nie je o tom ani žiadny videozáznam a žiaden zo svedkov, ktorí boli v súlade so zákonom vypočutí na hlavnom pojednávaní, takú skutočnosť nepotvrdzoval, ani svedkyňa E. H., ktorá zo svedkov mala najlepšie vedomosti o preprave tovaru dovážaného obžalovaným K. Š.. Vypočúvanie svedkov z Colného úradu v K. a listinné dôkazy týkajúce sa dovozu predmetného tovaru iba dokazovali, že postup obžalovaného L. F. nebol v súlade s príslušnými predpismi, ale nič viac.

Obžalovaný Ing. R. M. navyše dokazoval, že situáciu s prevozom daného tovaru chcel niekto zo strany jeho zamestnávateľa zneužiť proti nemu, práve preto, že bol nekompromisný pri colných konaniach, za to bol aj odmeňovaný a príslušnými dôkazmi, predovšetkým rozhodnutím súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Colného riaditeľstva Slovenskej republiky v Bratislave, ako aj Colného úradu v K. o jeho prepustení zo služobného pomeru, dokazoval neopodstatnenosť jeho prepustenia zo služobného pomeru.

Je evidentné, že obžaloba bola postavená, pokiaľ ide o trestné činy korupcie, len na podklade záznamov odpočúvaní telefonických hovorov v štádiu pred začatím trestného stíhania uskutočňovaných z a na mobilný telefón obžalovaného Ing. R. M. na základe zákona č. 166/2003 Z. z. Ako sa presvedčil aj najvyšší súd, na inú telefónnu stanicu odpočúvanie nebolo povolené. Neskôr už po začatí trestného stíhania bolo predĺžené obdobie odpočúvania telefónnej stanice tohto obžalovaného, ale tie ani ako dôkaz neboli v obžalobe navrhnuté.

Podľa záveru prvostupňového súdu použitie informačno-technického prostriedku, odpočúvanie telefónnej stanice obžalovaného Ing. R. M. nebolo v súlade so zákonom

a Ústavou Slovenskej republiky, ako aj Listinou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Aj zákon č. 166/2003 Z. z. totiž vyžaduje pri povolení odpočúvania odôvodnenie takého rozhodnutia, a to dostatočne konkrétne, na základe čoho, akých konkrétnych skutočností bolo vydané. V tej súvislosti špeciálny súd poukázal na celý rad nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky dotýkajúcich sa tejto otázky, ktoré sú jednoznačné v tom, že také rozhodnutie musí byť odôvodnené konkrétnymi skutočnosťami, aby sa neskôr mohlo stať predmetom kontroly.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s týmto záverom prvostupňového súdu, lebo rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sa neopiera o dostatočnosť podkladov, na základe ktorých bolo odpočúvanie povolené.

Práve aj tá okolnosť, že takto získané dôkazy sú neopakovateľné, musí viesť príslušné orgány i sudy k precíznosti pri dodržiavaní zákonného postupu získavania takých dôkazov, vrátane náležitého odôvodnenia súhlasu na použitie informačno-technických prostriedkov, aby nemohlo dochádzať k spochybňovaniu ich zákonnosti, pretože kontrola súdom je možná až následne a pritom ide o mimoriadne citlivý zásah do Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými dokumentmi, na ktoré sa v napadnutom rozsudku poukazuje, zaručených základných práv a slobôd občana.

V predmetnej veci je povolenie použitia informačno-technických prostriedkov odôvodnené v podstate iba vo všeobecnej rovine, bez uvedenia konkrétnejších skutočností, resp. uvedenia nejakého dôkazu, ktorý by taký postup odôvodňoval.

Potom správne špeciálny súd nemohol taký dôkaz prečítaním záznamov o odpočúvaní telefonických hovorov vykonať. Bez tohto dôkazu neexistujú žiadne, na základe ktorých by bolo možné o vine obžalovaných spravodlivo rozhodnúť a ide len o indície, že mohlo ísť o korupčné konanie obžalovaných, ale na základe indícii nemožno stavať žiadne seriózne rozhodnutie.

Preto je rozhodnutie špeciálneho súdu správne a odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky bolo treba zamietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 2. decembra 2010

JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: